

[Forsvarsministeren.]

heden herom, er forvandet til en militærlejr. Det ærede medlem talte, i overensstemmelse med den parole han har, om fred. Tænk for en lykke det ville være for den danske befolkning og for andre landes befolkninger, som kun har ønske om fred, om man havde kunnet få indtryk af, at den tale, det ærede medlem holdt om fred, var oprigtigt ment. Det er jo nemlig tragedien i verden i dag, at når det ærede medlem hr. Alfred Jensen taler om fred, når han citerer gamle, bortgangne fremtrædende fredsforkæmpere som f. eks. Jaurès, så tror man ikke på det ærede medlem og alle hans meningsfæller. Det er hele den mentalitet, som det ærede medlem og hans meningsfæller både her i landet og i andre lande repræsenterer, hele det blod- og rædsels-evangelium, som de efterhånden er blevet talsmænd for, der er den dybe årsag til al den uro, al den bekymring, der er her i verden, og som er årsagen til, at demokratierne nu går over til at bruge større beløb til militære foranstaltninger, end de tidligere har haft noget ønske om. Det er den mentalitet, den falskhed, som befolkningerne mener det ærede medlem hr. Alfred Jensen og hans meningsfæller repræsenterer, der i dag er skyld i, at man frygter alvorligt for freden og er parat til et forsøg på, om man ved magtmidler kan værne den dyrt erhvervede fred. Hvis det ærede medlem hr. Alfred Jensen vil gøre en væsentlig indsats til fordel for freden, så kan han gøre den på effektiv måde ved at fordømme ethvert brud på freden, så kan det ærede medlem gøre den ved i fremtiden at undlade tilbedelse af det blodevangelium, som han og hans meningsfæller agiterer for, så kan det ærede medlem gøre den ved at sige: vi fordømmer det brud på freden, som de nordkoreanske kommunister startede.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg skal ikke blande mig på nogen som helst måde ind i den debat om forsvar og dets principper, som her føres, og bl. a. skal jeg ikke gøre det, fordi jeg har indtrykket af, at der fra mange sider vil være bestræbelser for at få tiden til at gå rundeligt og langstrakt på dette punkt, velsagtens med afstemmelse også om dette emne. Jeg skal nøjes med at gøre et par enkelte bemærkninger til den økonomiske side af sagen, der, såvidt jeg har kunnet følge debatten, har været strejft af flere talere.

Det ærede medlem hr. Harald Petersen har erklæret for det første, at han opfattede regeringens forslag som murbrækker for

skattefradragsrettens ophævelse; jeg tror også, at han betegnede forslaget som valgmæssig vinduespynt, og hans synspunkter sammenfattede han derhen, at spørgsmålet om dækning bør afgøres af den nye rigsdag, og såvidt jeg forstod, regnede han også med en ny regering. Håbet beskæmmer jo ingen.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft sagde, at han ønskede en erklæring fra regeringen om, hvorvidt regeringen var villig til at gennemføre bemyndigelsen, som findes i denne lovgivning, uden samtidig at få gennemført den fornødne dækning.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke var, såvidt jeg forstod, fuld af velvilje og interesse for bemyndigelser. Han fandt bl. a., at man for det første skulle have frivillighed på hele dette felt, og såvidt jeg forstod det, så mente han på det økonomiske område, at de 350 mill. kr., der her er tale om, behøver man ikke at udskrive i skatter, de kan opnås ved besparelser, bl. a. ved at afskedige folk i statens tjeneste. Dette standpunkt underer mig ikke. Det er det sædvanlige fra den side, en hel serie af standpunkter indenfor samme emne, muligheder for at tilfredsstille så mange som muligt, et valgoplæg, som det ærede medlem vel regner med kan gøre sig som så meget andet af det, han præsterer.

Dertil kommer, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards velvilje overfor dækningssynspunktet måske, hvis jeg tør sige det, uden at jeg derfor behøver at komme i stor diskussion med det ærede medlem, skæpper lidt lidt i kassen i øjeblikket, fordi det ærede medlem, såvidt jeg forstod, ved siden af sin velvilje har den opfattelse, at pengene ikke bør skaffes i det omfang, der er tale om.

Når det ligger sådan, vil jeg gerne resumere det derhen, at jeg opfatter det således, at dækningen er de forskellige partier ikke indstillet på at klare i denne omgang. Og jeg vil gerne stille det spørgsmål: Hvordan er de ærede partiers indstilling — jeg håber, den højtærede formand ikke vil angribe mig for dette spørgsmål — hvordan er de ærede partiers indstilling til forbrugsafgifterne? Er meningen her den samme, at forbrugsafgifterne skal ligge til efter et valg, at man ikke vil tage standpunkt i øjeblikket hertil? Hvis det er meningen, skal vi så ikke lade være med mere komediespil? Skal vi så ikke lade være med at spille tiden længere? Skal vi så ikke se at få klaret det, som kan klares, og lade ligge, hvad ikke kan klares? Jeg synes i hvert fald, at partierne skal give besked, og vi behøver da ikke hverken at spille det høje tings tid på